

Anamaria Borlan

Aripile Albastre – KARMA

Aoi tenshi monogatari

© 2017, Anamaria Borlan

© 2017, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Aripile Albastre / Anamaria Borlan. - București:
Pavcon, 2017

vol. ISBN 978-606-8879-30-7

Cartea 2: Karma – 2017. – ISBN 978-606-8879-32-1

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Andrei Nicolescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-30-7

ISBN 978-606-8879-32-1

ANAMARIA BORLAN

KARMA

青い天使物語

AOI TENSHI MONOGATARI

Cartea a doua

Editura PAVCON
București, România, 2017

Cartea a Doua

Capitolul 5

Karma 5

Capitolul 6

Căutări 87

Capitolul 7

Așteptări 171

Capitolul 8

Floarea inimii 257

- Respectiv:
- #1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
 - #2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
 - #3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
 - #4 – **Scornituri spaimântătoare**, de Cătălin Pavel
 - #5 – **Rangkook** (seria de Case – 1), de Constantin D. Pavel
 - #6 – **Vendetta lui Ucigă-I Toaca**, de Ovidiu Vitan
 - #7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
 - #8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
 - #9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
 - #10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
 - #11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
 - #12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
 - #13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
 - #14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
 - #15 – **Praf**, de Florin Purluca
 - #16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
 - #17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
 - #18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
 - #19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
 - #20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
 - #21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
 - #22 – **Progradia**, de Florin Purluca
 - #23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
 - #24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
 - #25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
 - #26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de ***
 - #27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
 - #28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
 - #29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
 - #30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
 - #31 – **Creație de tranzitare – Cărligul spațial**, de Aurel Cărășel
 - #32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
 - #33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
 - #34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
 - #35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
 - #36 – **RSA – Noaptea lemuriilor**, de Florin Giurcă
 - #37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
 - #38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
 - #39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
 - #40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
 - #41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
 - #42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

Capitolul 5

KARMA

因果

Karma

ei se zvârcoli toată noaptea într-un somn agitat, întretăiat de vise nefirești. Sub influența fragmentului citit și impresionat de discuția cu sensei-sama, visă o pisică sălbatică, cu urechile lunguiețe terminate cu smocuri de fire aspre, negricioase, ce luceau, roșcate spre albăstrui, animal care se aruncă cu botul larg deschis asupra lui și-și înfige, fără milă, colții ascuțiți în piciorul său. Urlă de durere și sângele țâșnește ca o fântână arteziană, apoi pisica își pierde forma, se alungește, devine mai mică, îi cade blana, ghearele se retrag și îi dispar picioarele. Pe corp are solzi, capul devine plat și, în cele din urmă, se transformă în *daiya-nu-kamen*, cu mustăți lungi, cu modelul roșu continuat pe trupul fusiform și aripioare. Începe să înoate lent, unduindu-și coada, provocând mici cercuri concentrice în apa neagră a unui lac ce pare fără fund.

O doamnă între două vârste, destul de plinuță și nu prea frumoasă, șade pe marginea lacului, purtând cu stângăcie un *kimono* de culoare neagră, mult prea somptuos și elegant

pentru a se potrivi cu fața ei rotundă și mică. Este *kimono*-ul *kurotomesode*, cel văzut în sala de expoziții a muzeului. Doamna pare pregătită să plece la un eveniment foarte important, poate o nuntă imperială. Cele cinci *kamon*, emblemele brodate cu mare finețe, pe alocuri cu fir de aur, reprezintă diferite animale, foarte neobișnuit pentru un *kimono* care trebuie să respecte și să păstreze același semn care se referă, în mod specific, la identitatea familiei și a clanului căruia îi aparține. Toate însemnele de pe *kimono*-ul doamnei sunt diferite, Kei vede foarte clar.

Pe cele două mâneci apar un câine maro și o vulpe albă cu nouă cozi, pe piept, în dreapta, un dragon alb în zbor și pe stânga o pasăre phoenix roșie, cu aripile desfăcute. Pe spate, chiar între omoplați, e brodată o țestoasă cu carapace, cusută în fir de argint. Dorește să atragă atenția doamnei că acele *kamon* sunt greșite, dar niciun sunet nu reușește să-i părăsească buzele. *Daiya-nu-kamen*, care înainte a fost pisică sălbatică, plesnește din coadă apa, cu putere. Stropi mari și reci cad pe fața lui Kei. Niște copii ascunși în tufișuri încep să râdă, iar el se simte imobilizat în neputința de a-i găsi.

Doamna între două vârste alunecă încet în apă și *kimono*-ul se desface, apoi plutește pe suprafața lacului. Se aruncă în apă s-o salveze de la înec, dar nu vede nimic, e prea întuneric, nu zărește decât *kimono*-ul desfăcut, care planează ca un imens uliu, cu aripile larg deschise, într-un zbor leneș. Poate nu e un uliu, poate e doar umbra *kimono*-ului. Se scufundă spre adâncuri, s-o prindă pe doamna plinuță înainte ca ea să se piardă în negurile lacului, dar nu o vede nicăieri. Înoată încoace și încolo, străduindu-se s-o găsească, în zadar. În schimb, zărește, nu departe de el, silueta unei tinere femei cu păr șaten, lung, despletit, zâmbindu-i, făcându-i semne s-o urmeze.

Se ia după ea și trece prin deschizătura unei grote de sub apă, unde, chiar la intrare, tatăl lui îl întâmpină cu brațele încrucișate, privindu-l cu severitate. N-ai închis ușa, îi spune și se încruntă. Însăimântat, se aruncă la picioarele tatălui, cu fruntea lovind pământul stâncos, încercând să ceară îndurare și iertare pentru fapta de a fi uitat să închidă ușa. Frunza, rosti Sasaki Touma-sama, stând lângă *chichi*, cu ochelarii fără ramă sclipind de la o lumină a cărei sursă era ascunsă undeva, dincolo de stâncile cavernei, iar vocea lui gravă, de parcă ar fi emis cu neînduplecare un ordin, îi zgârie auzul.

Se miră de unde știe *chichiue* despre ușa deschisă și sensei-sama despre frunză? Își aminti c-a lăsat-o pe dulăpiorul de sub tablou, unde a pus-o înainte să plece la antrenament. Pisica sălbatică vine lângă el și zbiră ceva de neînțeles, direct în urechea lui, apoi se preface încă o dată în *daiya-nu-kamen* și pleacă să înoate. *Kimono*-ul plutește pe suprafața apei, ca o mare și colțuroasă amenințare. Doamna cea plinuță nu se vede nicăieri, însă apare tânăra cu părul șaten, lung și despletit, se uită cu atenție și-i zâmbește plină de căldură și înțelegere. *Daiya-nu-kamen* înoată în jurul lor, cu toate că în grotă nu era apă, desenează sinusoidale repezi, ca un siaj înspumat lăsat de o ambarcațiune de mare viteză, ca și cum s-ar zbate să scape de materialul *kimono*-ului *kurotomesode*, care, îmbibat de acum cu apă, devine greu și sufocant.

Câinele maro și vulpea cu nouă cozi de pe cele două mâneci, asemenea dragonului zburător și a păsării phoenix de pe piept, se zbat cu mișcări spasmodice, se agită frenetic să scape de apă și înec. Țestoasa este singura care rămâne calmă și dând din piciorușele-i scurte, groase și boante ieșite de sub carapacea voluminoasă, înoată prin jur cu degajare.

Kei vrea să prindă *kimono*-ul, dar tânăra îl apucă cu fermi-tate de braț și își clatină capul de mai multe ori, ca o admo-nestare. Observă că tânăra se uita insistent la el și-i vede ochii frumoși, căprui deschis, culoarea mierii. În următoreea clipă, Watanabe Lily, îmbrăcată în pantaloni de trening și tricou mulat, stă în laterala lui și întinde un deget acuzator spre el, cu care-l împunge de două ori în umăr. Nu ești bun de nimic, habar nu ai de *kendō*, râde ea și glasul copiilor as-cunși între tufișuri o secondează. *Daiya-nu-kamen* trece pe lângă el, înotă alene, fără grabă și, dintr-odată, îi face cu ochiul.

Testoasa se uită la *daiya-nu-kamen* cu o expresie de șo-cantă uluire, apoi se pierde în apa neagră, înspre zona unde doamna plinuță plutește spre abisul lacului. Eu am venit pentru tine și tu dormi, de ce ai lăsat ușa deschisă? aude în-trebarea lui *daiya-nu-kamen*. Este o întrebare ca una oarecare, fără inflexiuni și fără să fie acuzatoare în sine. Tonul vocii arată clar că nu așteaptă răspuns. Nu aude glasul lui *daiya-nu-kamen* și se gândește că, oricum ar lua-o, un pește, fie el și cu mască de diamant, tot pește este și nu are voce, nu poate articula cuvinte și nu poate vorbi, fiindcă nu cunoaște ideogramele japoneze.

Cu atât mai puțin să-i facă cu ochiul! Între timp, *kurotome-sode* ajunge până la el și vede cum căinele și vulpea, drago-nul și pasărea phoenix pleacă de sub el, urmând calea ară-tată de țestoasă, care, după ce a despicat apa în două și a făcut o cărare, își târâie cu greu carapacea masivă brodată cu fir de argint, sprijinită pe labelle care lasă urme, dâre adânci pe nisipul cenușiu a unei plaje pustii. Procesiunea ieșită din apă se oprește în fața unei feline africane sălbatice și un zgomot de pocnitură de pușcă îl smulge din visare.

Tresări și se trezi, deschise ochii în timp ce se ridică în șezut. Clipi de câteva ori, simțindu-se amețit și asudat. Se șterse pe frunte cu mâneca pijamalei și își dădu seama că era transpirat tot, pe tot corpul, de parcă acum ar fi ieșit dintr-o apă. Chiar și părul îi era ud, lipit de ceafă și de obraji. Respiră cu greu de câteva ori și dădu plapuma la o parte, îi era prea cald, sufocant de cald. Se frecă pe cap, își masă bra-țele și umerii. Se părea că avea un pic de febră musculară, de la încordarea de ieri.

Își aminti de antrenament și-l cuprinse o stare de rușine. Se făcuse de râs, nu atât în fața noului sensei de la *dōjō* sau a grupului de băieți care l-au batjocorit în mod direct, nici măcar atât în fața lui Watanabe Lily, care se descurcase mult mai bine decât el, ci în fața lui însuși. Greșise de multe ori, nu reușise să se concentreze. Nu fusese prea atent, se gân-dise doar la semnificația frunzei veștejite și a ciudatei sen-zații că o ușă rămăsese deschisă în urma lui, ușă pe care ar fi trebuit s-o închidă.

Expiră pe nas, zgomotos, și se ridică. Camera i se păru în-cinsă ca un cuptor și avu nevoie de aer. Aprinse lumina de la veioză. Trase ușa la o parte, ieși pe coridorul galeriei și inspiră aerul rece al nopții. Merse câțiva pași până afară. Își simți tendoanele și ligamentele mușchilor de la picioare în-cordate dureros. Se întinse cu brațele spre cer, lăsându-se învâluit de liniștea și frigul nocturn. Se încălță cu papucii *geta* și coborî în grădină, ajungând în mod automat la bazi-nul de apă cu picurătoare.

Își turnă apă cu polonicul de bambus, peste ceafă și cap, se spală pe față și pe mâini, de parcă s-ar fi pregătit pentru un ritual de ceremonie religioasă. Cu apa picurându-i peste piept, udându-i bluza de pijama, își ridică ochii și privi

cerul. Era plin de stele, mai mari și mai mici, unele solitare, altele alcătuind constelații, sclipind distante cu intensități diferite. Se așeză pe marginea bazinului rotund, sprijinit în palme. Își încordă auzul, dar copiii noctambuli se părea că dormeau la ora aceea, nu răzbi niciun fel de sunet, de nicăieri, nici dintre tufișuri, nici dintre crengile înalte ale copacilor. Nici măcar o pisică nu trecu pe acolo, furișându-se silențioasă.

Oftă, din adâncul plămânilor. Avea atât de multe gânduri care i se învârtteau în cap încât decise să nu se gândească la nimic. Își aminti deodată de Sasakura Toshinobu sensei, profesorul lui de *kendō* de la *dōjō*-ul din Tōkyō. Cu ochii minții, îi văzu fața colțuroasă ce părea mereu severă, sprâncenele groase adunate deasupra nasului, postura marțială când stătea în picioare, brațele lăsate pe lângă corp, cu pumnii închești. Știa că fără învățăturile și îndrumările lui Sasakura Toshinobu sensei nu ar fi putut dobândi atât de multe cunoștințe despre arta *kendō*-ului, indiferent cât de talentat ar fi fost. Indiferent cât de puternice se dovedeau genele lui de războinic, moștenite de la tatăl și de la bunicul său, practica fără teorie este ca o misiune descreierată, obișnuia să spună sensei-ul.

Fusese anul întâi de *shōgakkō* când trecuse de la grădiniță la școala elementară, când participase la primul său antrenament în postură de *shidachi*, ca proaspăt student începător. De-abia împlinise șase ani, iar *uchidachi*, maestrul, Sasakura Toshinobu sensei, îi spusese atunci și repetase de milioane de ori, că: „dezamăgirea este cu atât mai mare și mai greu de acceptat, cu cât încerci să te străduiești mai mult și te aștepti la mult prea mult”. Așa e, zise Kei cu voce tare, înțelegând acum pe deplin la ce se referise maestrul.

Ieri dorise să-și arate supremația nivelului de rang *ikkyū*, de care se simțea foarte mândru. În propriii săi ochi se crezuse un fel de zeu imbatabil al *kendō*-ului și se împăunase cu mândria, cu vanitatea, cu îngâmfarea de a fi perfect. Greșelile comise ieri, în fața tuturor, mai ales în fața unor străini care nu-l cunoșteau și nu-i văzuseră niciodată performanțele, îl duruseră mai cumplit decât dacă ar fi luat, pur și simplu, o bună mamă de bătaie. Umilirea și înfrângerea, cum să le trateze, cum să le rezolve? Cum să facă să nu-i mai fie jenă să intre în *dōjō*, să nu-i fie jenă să dea ochii cu noul lui sensei și cu grupa de practicanți?

Închise ochii și se gândi că în trecut, în timpuri apuse și vremuri istorice, dacă un samurai suferea o astfel de umilire și înfrângere, comitea *seppuku*¹ pe loc. Dar el nu putea comite *seppuku*. Nu din lipsă de curaj. Se întoarce spre bazin și își privi propriul chip, reflectat în apă. *Seppuku*? Ar fi simplu, însă pot s-o las singură pe *hahaue*? Pe *chichiue*? Sunt singurul lor copil, și-au pus atâtea speranțe în mine, *chichi* chiar a venit după mine, pentru mine, aici, la Morioka și mi-a spus că se va întoarce de festival. Nu pot comite *seppuku* acum, cel puțin nu până vine *chichi*. Să îndur? Pot oare îndura?

¹ *Seppuku* 切腹, este o formă de ritual japonez pentru sinucidere, prin tăierea abdomenului, de la stânga la dreapta, cu un pumnal numit *tantō* [*tantō*, pumnal având mărimea lamei cuprinsă între 15 și 30 cm (1 *shaku*, unitate de măsură japoneză), poate avea tăiș simplu sau dublu, forjat în stilul *hira-zukuri* (fără zimți și plat, cu vârf foarte ascuțit și tăiș subțire)]; în Japonia, numai războinicii samurai aveau permisiunea de a îndeplini ritualul sinuciderii cu *tantō*, aceasta reprezentând o parte foarte importantă din codul *bushido* (*bushidō*, 武士道, înseamnă Calea Războinicului, termen japonez care descrie un cod sau manual de conduită și de comportament moral și etic, adresat castei samurailor, cod care pune accent pe sentimente precum loialitatea față de *daimyo* (nobil), de *shogun*

Kitakuro Keitarō, ce te faci acum? se întrebă, privindu-și fața în apa care tremura la picăturile căzute din tubul de bambus care se lovea ritmic, cu sunet sec, de marginea bazinului. Nu ești încă samurai să ai voie să comiți *sepukku*, reflectă, copleșit de amărăciune. Nu ești nici măcar *kendōka*, după cum te porți. Ai ratat cu o ușurință de neiertat punctele esențiale de contact, nu ai reușit să atingi decât foarte puține *yūkō-datotsu*², cu toate că sensei-ul te-a pus să faci *gokaku-geiko*³, iar adversarul tău s-a arătat mult inferior talentului tău. Huuh, oftă, cum să-mi recapăt onoarea? Ah, orgoliul meu tâmpit m-a făcut să-mi pierd stăpânirea de sine și vigilența. M-am îndepărtat de *zanshin*⁴, cu *kisei*⁵-ul meu cel slab.

(conducătorul țării, în locul împăratului)/ de împărat și de țară, bună cuviință, maniere și tărie de caracter, simțul răspunderii și al măsurii, sobrietate, pricepere în arte marțiale și continua pregătire, curaj și devotament, onoare și integritate morală, dărzenie și semeție); *sepukku* mai este cunoscut și sub denumirea de *harakiri* 腹切り, literalmente însemnând spintecarea burții; termenul este utilizat mai mult în afara Japoniei și se scrie cu aceleași caractere kanji ca și *sepukku*, doar că în ordine inversă; în Japonia se utilizează numai termenul de *sepukku*, *harakiri* este considerată o expresie vulgară, jignitoare adesea, care înjosește actul de curaj și demnitate al comiterii sinuciderii.

2 *Yūkō-datotsu* 有効打突, reprezintă, în competițiile *kendō*, numite *tai-kai*, puncte clare de marcaj pe armura oponentului, prin atingere sau lovire, atunci când *shinai*-ul (sabia de bambus), face un contact vizibil; punctele de scor care se iau în considerare sunt: *men-bu*, vârful sau lateralele căștii de protecție ale armurii *men* (*sho-men* și *sayu-men*); *kote-bu*, zona căptușită (cu straturi de bumbac și întăritură de piele) a mânușilor care protejează mâinile și brațele (*migi-kote* și *hidari-kote*); *dō-bu*, partea stângă și partea dreaptă a armurii *dō*, care protejează *torso*-ul și abdomenul (*migi-dō* și *hidari-dō*); *tsuki-bu*: partea din față a căștii de protecție *men*, care protejează gâtul (*tsuki-dare*); *datotsu-bu* de la *shinai* este prima treime din partea de față a sabiei de bambus (*mono uchi*) sau partea lateră (*jin-bu*).

3 *Gokaku-geiko* 互角稽古, practică de *kendō* între doi *kendōka* aflați la același nivel de abilități.

Watanabe Lily are dreptate când îmi spune că sunt un prost. Ieri am intrat în *dōjō* total nepregătit. Am fost departe de *mushin*⁶, iluminarea spirituală și împlinirea misiunii mele de războinic, m-am rătăcit de *fudōshin*⁷ ca un mare incapabil ce sunt, lipsit de orice forță sau strălucire interioară. Sunt un slab. Am pierdut din vedere toate obiectivele despre care învăț de șapte ani încoace. Nu mi-am modelat mintea și nici

4 *Zanshin* 残心, continuare, prelungire, înnoirea stării de vigilență, care trebuie să fie prezentă și arătată pe tot parcursul loviturilor, iar *kendōka* trebuie să fie pregătit, mental și fizic, să-și continue asalturile; în contextul artei marțiale *kendō*, *zanshin* e o continuă stare de spirit de alertă mentală și pregătire fizică pentru întâlnirea cu oponentul, stare care trebuie păstrată la întoarcerea la *kamae* (*kamae* 構え, termen japonez folosit în arte marțiale, înseamnă postură, ținută, poziție a corpului, dar și atitudine, stare și reprezintă conexiunea între aspectele mentale și fizice de abilitate, îndemânare, iuțeala deciziilor în combinație cu agilitatea executării forme de atac ales), după efectuarea atacului și reprezintă elementul esențial care definește un atac reușit.

5 *Kisei*, în arte marțiale, precum în *kendō*, se referă la spirit, vigoare, face parte din sistemul de antrenament al minții, rațiunii și intelectului, supus celor trei metode *kiryoku/kisei/kinai* [*kiryoku* (energie, vitalitate, voință și determinare)/ *kisei* (pasiune, spirit)/ *kinai* (strigătul de atac, ca exprimare a spiritului de luptă)]; de asemenea, antrenarea corpului, prin *goho* [tehnici dure compuse din 8 metode și 3 concepte (*tsuki/uchi/kiri/keri/kari/fumi/tai/bo dokko/nyoi/kongo*)]; *juho* [tehnici blânde, 10 metode (*gyaku/nage/katame/shime/tori/ouatsu/nukite/nukimi/shuho/baku*)]; *seihō* [metode de corectare pentru posturile fizice (*seikei/seimyaku/seikotsu/kappo*); gândire și judecată (*in/yokyojitu/chii/chijutsu/boryoku*); *kamae* înseamnă posturi.

6 *Mushin* 無心, este un concept care se referă la golirea minții, concept luat din buddhismul zen și care este considerat esențial pentru atingerea și realizarea unui act de *kendō* la cel mai înalt nivel.

7 *Fudōshin* 不動心 sau mintea nemișcată, este un concept care implică faptul că un *kendōka* nu trebuie să se lase atras de amăgire și să cadă pradă sentimentelor de supărare sau furie, îndoială și frică, orgoliu sau neatenție și nu trebuie să fie surprins de atacul oponentului; în mod colectiv, aceste însușiri sunt denumite *shikai* 四戒, cele patru slăbiciuni din *kendō*.

trupul. Nu mi-am cultivat spiritul. Nici nu m-am antrenat riguros înainte de a mă prezenta în fața *sensei*-ului, așa cum cere eticheta. M-am prezentat ca un prost oarecare, fără respect și onoare!

Oh, am vrut să fiu superior, am vrut să le arăt tuturor că de superior sunt, că am gradul *ikkyu* și sunt cel mai tare deștept de acolo. *Sensei*-ul și ceilalți băieți s-au îndoit de sinceritatea mea. Pe drept cuvânt. Am încălcat principiul sincerității. Ca pe toate celelalte. Sunt un om slab. Ce mă fac? Am aruncat la gunoi toți anii de antrenamente, examene și victorii. Este pentru prima dată când am pierdut. Este prima dată când sunt înfrânt. Ce mă fac? Cum îmi spăl obrazul și cum revin la cel care am fost înainte de ziua de ieri? Cu onoarea ce mă fac? Cum mai dau ochii cu toți, cu *sensei*-sama, cu *chichi*? Ah, sunt un om pierdut.

Mormăind de unul singur, în noaptea înstelată de vară, se ridică de pe marginea bazinului și începu să se plimbe fără țintă prin grădină, schimbând direcția de mers după cum se bifurcau aleile. Pășea încet, cu capul aplecat, târșâind pe dalele de piatră papucii *geta*, care scoteau mici sunete de pocănituri la atingerea suprafeței dure. Avea sufletul strâns de o durere mocnită, iar mintea întunecată de gânduri și îndoieli. Se simți abătut și fără vlagă, descurajat, cuprins de tristețe și supărare. Se înfioră la gândul că mâine trebuia să se prezinte din nou la antrenament și se întrebă cum va putea face față întâlnirii cu *sensei*-ul și cu băieții, grupă care și-a bătut joc de el, pe drept cuvânt. Nimeri lângă o piatră teșită de la marginea potecii pietruite și se așază, luându-și capul între mâini.

Recapitulă în minte fiecare mișcare, fiecare poziție și postură a corpului, așezarea picioarelor, ținuta brațelor, îndoitura cotului, poziția *shinai*-ului, fiecare lovitură inițiată

sau apărută de el, fiecare acțiune, deplasare, înaintare, fiecare tehnică în parte, *shikake-waza* sau *ōji-waza*⁸. Știa, desigur, unde greșise.

La garda medie, *chudan no kamae* și la garda joasă, *gedan no kamae*, la *ashisabaki*, tehnica de picioare, chiar și la *hiki waza*, tehnica executată pe retragere. Stupid și necugetat. Însă vina lui se dovedea cu atât mai gravă cu cât conștientiza pe deplin faptul că nu fusese atent, că fusese mânat de orgoliul prostesc de a-și arăta, cu orice preț, capacitățile de *ikkyu*. Aura mistică, cucerită prin impunerea severă a disciplinei și manierele pe care și le-a dezvoltat în toți anii de practică, se destrămaseră precum o ceață purtată de vânt.

Nu corpul lui greșise, ci mintea și spiritul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că încălcase toate punctele obligatorii de etichetă și de conduită ale codului. Prin nesăbuiința lui vanitoasă nu dăduse respectul cuvenit sălii, *sensei*-ului, colegilor, *shinai*-ului, nici măcar pe el însuși nu s-a respectat. Nu vorbea despre plecăciunile de salut, *rei*, făcute în fața altarului. Se referea la atitudine.

Se așază în iarbă, în poziția *seiza*, după ce mai întâi se descălță de papuci. Își plasează palmele, în mod corect, la mijlocul coapselor, cu coatele îndepărtate de corp și trase aer pe nări, profund, apoi, printre buzele ușor întredeschise, își goli plămâni. Reluă respirația de câteva ori, până se simți mai liniș-

⁸ Tehnicile *kendō* sunt divizate în *shikake-waza* (*waza* înseamnă tehnică), de inițiere al unui atac și *ōji-waza*, răspunsul dat la atac, contraatac; *kendōka* practică fiecare tehnică cu un *motodachi*, un partener receptor (*motodachi* e diferit de *aite*, partener de exerciții sau chiar oponent); e un proces plin de răbdare, supus rezistenței și perseverenței; întâi se exersează cu mișcări mai încete, lente, se construiește astfel o bună cunoaștere și încredere în tehnică; apoi se crește viteza și forța de aplicare a loviturilor, până se ajunge la nivel competițional.